

527. Klara og hendes Søster.

Andantino.

J. L. Heiberg.

1. Men Kla - ra! hvor - for rød - mer du ved
 Ber - lings A - vis? den er jo dog el - lers an -
 stæn - dig. Og se dog! nu du bleg - ner og er
 kold som Is! hvad er det, som gør dig e - len - dig? hvad
 er det, som gør dig e - len - dig? O
 Sø - ster! for - styr mig dog i Læs - nin - gen ej! Af
 U - ro mit Hjer - te vil bri - stel Jeg
 føl - ger med de kæk - ke paa Kam - pens Vej, og
 læ - ser nu just paa det sid - ste, og
 læ - ser nu just paa det sid - ste!

2.

Ak ja, den ubehagelige Krig, denne her!
 Men et er der dog, som jo trøster:
 at ingen er derovre, som just er os nær ...
 „Hvad fejler dig Klara? du ryster! ...
 – O Søster, forstyr mig dog i Læsningen ej,
 af Uro mit Hjerter vil briste!
 Jeg læser om de faldne paa Kampens Vej,
 jeg læser den rædsomme Liste.

3.

Ak ja, den ubehagelige, voldsomme Død,
 den Livet af Ungdommen blæser!
 Men se dog! nu din Kind jo bliver purpurrød! –
 hvad er det, hvorm du nu læser?
 – O, Søster, jeg undres, du begriber det ej,
 jeg læser en gladere Liste:
 fra Løjtnant til Kaptajn fører Ærens Vej; –
 jeg sandelig ikke det vidste.

4.

Hvad hjælper at du smiler, og du græder derved?
 Ved Krigen din Tanke kun hænger.
 Der kommer vel den Dag, da man igen har Fred.
 Nu vel da, saa plag dig ej længer.
 – O, Søster, mit Sindelag begriber du ej,
 du nok det begreb, om du vidste:
 den Helt, hvorm jeg læste, ham elsker jeg.
 Lad Hemmeligheden saa briste.

J. L. Heiberg.